

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Štuksou
sídlem Kaplická 1037/12, Praha 4

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3

za účasti: **PhDr. M. Ž.**
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Kubátem
sídlem Korunní 969/33, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č. j. SPU 215571/2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou, nejprve podanou u Krajského soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo k jeho odvolání částečně změněno, fakticky však zcela potvrzeno rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Praha (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 21. 4. 2020, č. j. SPU 089483/2020. Tím bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zastaveno řízení o části návrhu žalobce a dalších osob na vydání zemědělské nemovitosti v řízení dle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o půdě**“). Změna provedená žalovaným spočívala jen v označení tohoto aktu jako usnesení, nikoli rozhodnutí.
2. Z obou rozhodnutí, jakož i správního spisu vyplývá, že restituční nárok ve vztahu k rozhodným pozemkům v k.ú. X., X, uplatnili původně dne 8. 1. 1992 právní předchůdci žalobce a ostatních (14) účastníků nyní přezkoumávaného řízení. Při revizi restitučních spisů správní orgán I. stupně zjistil, že dosud nebylo o nemovitostech, na které byl uplatněn tento restituční nárok, rozhodnuto. Konkrétně šlo o pozemky označené v dřívějším pozemkovém katastru jako XA (část), XB, XC, XD (část), XE (část), XF (část) a XG (část). Dle katastru nemovitostí jde o parc.č. XH, XI, XJ (díl h1 dle geometrického pánu z 5. 6. 1993), XK (díl k1 a m1), XL, XM, XN, XO, XP a XQ. Vzhledem k tomu, že původní žadatelé zemřeli, jednal správní orgán I. stupně s jejich právními nástupci.
3. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uzavřel, že rozhodování o uplatněném nároku je bezpředmětné, jelikož v případě předmětných pozemků nebyla splněna podmínka ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o půdě, a to přechod nemovitosti na československý stát některým ze způsobů uvedených v § 6 odst. 1 téhož zákona. Zjistil totiž, že dle katastru nemovitostí jsou pozemky parc. č. XH, XL, XM, XN, XO a část pozemků parc. č. XJ, XK zapsány na listech vlastnictví (LV) č. YA, YB a YC ve vlastnictví dědiců původních žadatelů a některých původních vlastníků. Parcela označená jako část KN XI, zapsaná na LV YD byla pak dříve (v letech 1991 a 1996) předmětem kupních smluv mezi původními žadateli a ČR – Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD). Parcela označená jako KN XP (nyní parcely XP a XQ) pak byla původními žadateli smlouvou z roku 1996 prodána kupujícím J. a R. S.
4. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítl nesprávné právní posouzení případu. Namítal, že ve věci již bylo dříve rozhodnuto, a proto není důvod vydávat další rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podle něj nedostatečně odůvodněno.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejprve zabýval tím, zda mělo být rozhodováno podle správního řádu nebo původního zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, když dospěl k závěru, že správní řád byl použit správně, mělo být ovšem rozhodováno formou usnesení. K důvodnosti zastavení řízení pro bezpředmětnost uvedl, že vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k nesplnění podmínky přechodu na stát, mohl správní orgán I. stupně z tohoto důvodu řízení zastavit, pro což shormáždil dostatek podkladů.

II. Žaloba

6. V podané žalobě žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce bylo již o vydání předmětných pozemků dříve rozhodnuto – nebylo třeba vydávat opakované rozhodnutí. Žalovaný se přitom s touto námitkou dle žalobce nijak nevypořádal, a to v situaci, kdy žalobci není postup správního orgánu I. stupně jasný.
7. S ohledem na uvedené navrhl žalobce napadené rozhodnutí i usnesení o zastavení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

(vyrozumění dalších účastníků správního řízení)

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě žalobní námitky označil za nedůvodné. Podle něj není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a jak byl zkrácen na svých právech. Žalovaný zopakoval, že důvod zastavení řízení spočíval v tom, že předmětné nemovitosti nepřešly na stát ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o půdě a zůstaly ve vlastnictví žadatelů, resp. jejich právních předchůdců. Odmítl přitom, že by o těchto pozemcích již dříve bylo rozhodnuto a poukázal na to, že i v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že o pozemcích rozhodnuto nebylo. Žalovaný se poté konkrétně vyjádřil k pozemkům parc. č. XI a XP a XQ a uvedl, že tyto v rozhodné době na stát nepřešly. Pokud je ve smlouvách o prodeji těchto pozemků (s ŘSD resp. pány S.) uvedeno, že prodávající byli vlastníky pozemků na základě rozhodnutí dřívějšího pozemkového úřadu (rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Pozemkového úřadu ze dne 20. 7. 1994, č. j. PÚ 898/92/1, resp. ze dne 21. 8. 1996, č. j. PÚ 2087/96), tyto pozemky předmětem daných rozhodnutí nebyly. Žalovaný rovněž poukázal na to, že z výpisu vložky č. 17 pozemkové knihy, obsažené ve správním spise, je zřejmé, že předmětné pozemky z této knihovny vložky nebyly odepsány, jak by to tomu bylo, kdyby přešly do vlastnictví státu. Žalovaný rovněž akcentoval, že správní orgán I. stupně dal účastníkům možnost nahlédnout do spisu, již nevyužili.
9. Žalovaný konečně uzavřel, že i kdyby snad bylo o některém z pozemků bývalým pozemkovým úřadem rozhodováno, bylo by i tak možné zastavit řízení, jelikož by zde nešlo o meritorní rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný proto navrhl odmítnutí či zamítnutí žaloby, jakož i to, aby mu byly přiznány náklady řízení.
10. Soud dále v průběhu řízení o podané žalobě vyrozuměl i ostatní účastníky řízení, z nichž však práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila toliko PhDr. M. Ž. K věci samé pak osoba zúčastněná na řízení ničeho neuvedla.

IV. Průběh jednání ve věci

11. Na ústním jednání konaném dne 24. 1. 2022 setrvali účastníci na svých pozicích. Žalobce dále zdůraznil, že do správního spisu dříve nahlížel, dle něj však představuje jen torzo. Proto je dle jeho názoru postup správních orgánů nekontrolovatelný a nepřezkoumatelný. Podle žalobce se správní orgány zcela nedostatečně zabývaly správnou identifikací předmětných pozemků, kdy z rozhodnutí ani nevyplývá nic o dalších částech některých pozemků (pokud bylo rozhodováno u některých pozemků jen o jejich částech). Žalobce se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pokusil provést vlastní šetření a nebylo možné se ničeho dopátrat a ověřit tak tvrzení správních orgánů. Žalobce nesouhlasil s tím, že by pozemky nepřešly na stát; v této souvislosti zvláště zdůraznil, že správní orgán I. stupně fakticky zjišťoval konečný stav vlastnických vztahů, ale ne to, jak bylo s pozemky předtím nakládáno.

12. Žalovaný zdůraznil, že není pasivně věcně legitimován a žalobní námitky má za neurčité. Konkretizace pozemků byla zcela dostatečná, přičemž na základě spisového materiálu nelze mít pochyb o tom, že předmětné pozemky na stát nepřešly.
13. Účastníci ve věci nevznесли žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu, proto nebylo ve věci prováděno dokazování.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Podstatou posouzení projednávané věci je zejména otázka, zda při soudním přezkumu ob stojí odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska zdůvodnění závěru o zákonnosti usnesení o zastavení řízení, u něhož žalobci nebyl jasný postup správních orgánů, jež rozhodly o pozemcích, o nichž již bylo podle žalobce již dříve rozhodnuto. Jádrem sporu je tedy v zásadě otázka přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a existence překážky věci rozhodnuté.
16. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, soud úvodem podotýká, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), dostatečně se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek téhož soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).
17. V nyní projednávané věci soud neshledal natolik závažné vady napadeného rozhodnutí, jež by si vynucovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.
18. Jakkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi strohé, je z něj zřejmé, že se žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně v tom, že nebyla splněna podmínka přechodu předmětných pozemků do vlastnictví státu dle § 6 odst. 1 zákona o půdě. Podle žalovaného nedošlo k nesprávnému právnímu posouzení a správní orgán I. stupně shromáždil též dostatek podkladů. Soud připouští, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá konkrétnější úvahy ohledně nesplnění podmínky přechodu pozemků na stát či ohledně vypořádání námitky vztahující se k tomu, že o těchto pozemcích již bylo rozhodnuto,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou však v nezbytné míře seznatelné důvody, jež vedly žalovaného k potvrzení závěrů o zastavení řízení.

19. Soud dále k této námitce připomíná, že na obě správní rozhodnutí je nutné nahlížet jako na jeden celek: v usnesení o zastavení řízení se správní orgán I. stupně předmětnými pozemky konkrétněji zabýval, přičemž žalovaný to v rekapitulaci také shrnul. V rámci rekapitulace pak ostatně také uvedl, že správní orgán se věcí zabýval poté, co po prověře spisů zjistil, že o žádosti dosud nebylo rozhodnuto. To lze považovat za svého druhu reakci na námitku žalobce stran otázky dřívějšího rozhodnutí o těchto pozemcích. V této souvislosti zároveň nelze nezmínit, že předmětnou námitku žalobce ve svém odvolání (jeho doplnění z 10. 6. 2020) formuloval ve zcela obecné rovině, shodně jako tak učinil později v žalobě. Je to přitom nepochybně i obsah a kvalita podání, jež předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí správního orgánu či soudu. Soud proto i z tohoto důvodu akceptoval jen strohé odůvodnění napadeného rozhodnutí a skutečnost, že žalovaný na danou námitku jmenovitě nereagoval.
20. Tato námitka se nadto soudu jeví i jako irelevantní (mimoběžná). Jednak není jasné – nevyplývá to ze žaloby ani žalobcova odvolání (jeho doplnění) a konečně ani proběhlého ústního jednání – z čeho vlastně žalobce dovozuje, že o těchto pozemcích již bylo rozhodnuto a znovu být rozhodováno nemá – na jednání před soudem zástupce žalobce naopak uvedl, že žalobce dřívější osud těchto pozemků (jestli a kdy o nich bylo rozhodováno) vlastním šetřením nedohledal. Tím spíše soud nerozumí tvrzení žalobce, že o pozemcích bylo dříve rozhodováno. Zejména však není zřejmé, jakým způsobem se jeho práv dotýká skutečnost, že správní orgány rozhodly o procesním skončení věci v podobě zastavení řízení. Žalovaný v této souvislosti zcela správně podotknul, že i kdyby skutečně bylo o předmětných pozemcích (některých z nich) již dříve rozhodnuto, nyní nebylo rozhodováno meritorně. Na postavení žalobce, který se nedomáhá meritorního posouzení, ale fakticky toho, aby nebylo vydáno žádné rozhodnutí, proto zastavení řízení nemůže v této souvislosti nic změnit.
21. Pokud jde o námitku nedostatečné identifikace pozemků z hlediska souladu označení parcelních čísel v pozemkových knihách a katastru nemovitostí, resp. z hlediska určení dotčených částí některých pozemků, kterou žalobce vznesl poprvé až při ústním jednání, jedná se o námitku vznesenou opožděně. K tomu soud připomíná, že nové žalobní námítky je nutné uplatnit, resp. ty dosavadní o nové rozšířit, jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí dva měsíce od oznámení napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). K doručení napadeného rozhodnutí žalobci (jeho zástupci) došlo dle doručky ve spise dne 17. 7. 2020 (lhůta uplynula dne 17. 9. 2020). Soud se proto nemohl danou námitkou, uplatněnou až dne 24. 1. 2022, blíže zabývat.
22. Tato otázka přitom nespadá pod vady, k nimž by měl soud přihlížet z úřední povinnosti (tj. bez ohledu na koncentrační lhůtu), v podobě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či nedostatečné skutkové opory ve spise [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. V první řadě z toho důvodu, že soud k těmto vadám sám přihlíží jen tehdy, brání-li mu v soudním přezkumu z hlediska řádně uplatněných žalobních námitek – žalobce přitom v žalobě fakticky uplatnil jediný žalobní bod, a to že se žalovaný nevypořádal s tím, že o pozemcích již bylo rozhodnuto. S tímto námitka nesprávné či nedostatečné identifikace pozemků přímo nesouvisí. Dále je potřeba zdůraznit, že usnesení o zastavení řízení vymezuje parcelní čísla pozemků jednoznačně jak podle původního pozemkového katastru, tak dle katastru nemovitostí, a to i čísla listů vlastnictví. Bylo by samozřejmě možné vznášet námítky vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tomu, zda jde o věcně správnou identifikaci a zda neměl žalovaný v tomto smyslu vést další šetření (jak v obecné rovině namítal opožděně žalobce), nicméně z hlediska srozumitelnosti či určitosti výroku nemůže být o identifikaci pozemků žádných pochyb. Lze jednoznačně dovodit, že řízení bylo zastaveno ohledně konkrétních pozemků vymezených aktuálními parcelními čísly katastru nemovitostí (a zapsaných na vymezených listech vlastnictví), jež mají odpovídat konkrétně vymezeným číslům pozemků (jejich částí) v pozemkovém katastru. K tomu pak lze navíc doplnit, že i spisový materiál obsahuje přinejmenším u podstatné části pozemků (viz níže) podklady k vzájemné identifikaci pozemků parcelními čísly pozemkového katastru a katastru nemovitostí. Nehledě na to, že žalobce správnost identifikace pozemků konkrétně nezpochybnil.

23. Pro úplnost a nad rámec nezbytného vypořádání žalobních námitek pak soud ještě dodává, že spisový materiál neobsahuje podklady svědčící pro závěr, že o předmětných pozemcích (jejich částech) již bylo rozhodováno. Například předmětem dřívějšího rozhodnutí pozemkového úřadu z 20. 7. 1994 bylo celkem devět pozemků označených parcelními čísly katastru nemovitostí, z nichž toliko pozemky parc. č. XK a XJ se shodují s číselným označením KN pozemků v nynějším řízení. Ve vztahu k pozemku XK (jeho části) se ovšem dle doplňujícího údaje ve výroku rozhodnutí jednalo o část původního pozemku č. R pozemkového katastru, tedy o jiný díl příslušného pozemku parc. č. XK (díl 11), než bylo vymezeno v usnesení o zastavení řízení. Zde bylo s odkazem na geometrický plán z 5. 6. 1993 uvedeno, že ve vztahu k pozemku parc. č. XK se jedná o díly m1 a k1. Pozemek č. R ostatně ani nebyl předmětem nynějšího řízení.
24. V případě části vydávaného pozemku parc. č. XJ pak rozhodnutí z 20. 7. 1994 sice uvádí, že se jedná o část původního pozemku č. XB, což by odpovídalo vymezení daného pozemku v nynějším řízení, nicméně tomu neodpovídá stanovená výměra, jež dle geometrického plánu odpovídá dílu j1 (pozemek XS), nikoli h1 (pozemek XB), jehož se týkaly závěry správního orgánu I. stupně (tyto měly být v geometrickém plánu zapsány naopak). Rozhodnutí z 20. 7. 1994 konečně operuje též s pozemky původních parc. č. XD, XE a XF pozemkového katastru, hovoří však vždy o části těchto pozemků (nejde o celou původní výměru) a hlavně tomu odpovídající označení konkrétních vydávaných pozemků parcelními čísly katastru nemovitostí (KN), neodpovídá žádnému z pozemků, jež jsou předmětem nynějšího řízení – nebylo tak rozhodováno o pozemcích, o nichž bylo nyní řízení zastaveno.
25. K pozemku parc. č. XI, zapsanému na LV YD pak soud ze správního spisu zjistil, že ten byl prodán ŘSD ve dvou fázích: nejprve kupní smlouvou z roku 1991 prodal pan E. B. 2/3 pozemku a smlouvou z roku 1996 pak ostatní spoluvlastníci prodali zbývající 1/3 pozemku. Je tedy zřejmé, že o tomto pozemku nemohlo být rozhodnuto pozemkovým úřadem v roce 1994, nehledě na to, že parc. č. KN XI ani číslo pozemkového katastru PK XA dané rozhodnutí neobsahuje. Ze správního spisu pak nevyplývá nic o závěru, že by bylo dříve rozhodnuto o části parcely č. XG pozemkového katastru – nyní pozemky parc. č. XP a XQ, které původní vlastníci prodali smlouvou z roku 1996 pánům J. a R. S. Žalobce k tomuto ničeho nedoložil a zejména nijak relevantně nezpochyboval tvrzení žalovaného, že daný pozemek (jakož i pozemky další) na stát nepřešel.
26. Žalobce konečně nebyl schopen vyvrátit tvrzení žalovaného, že v případě přechodu všech uvedených pozemků na stát by musely být dané pozemky odepsány z části A vložky 17, kde jsou zapsány čísly pozemkového katastru (XA, XB, XC, XD, XE a XF) pod běžnými (pořadovými) čísly 22, 99, 26, 112, 110, 30 a 41. To znamená, že by o jejich odepsání z dané

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

knihovní vložky musel existovat záznam v části AII, v níž se pod body 84 a 85 nachází zápisy týkající se patrně odepsání jiných pozemků týchž vlastníků (hovoří se zde např. o pozemcích č. XR či XS pozemkového katastru). K tomu zástupce žalobce při jednání uvedl jen tolik, že odepsání pozemků po jejich odnětí nemuselo být vždy pravidlem, nesnesl však jedinou indicii, že by tomu tak mělo být i v projednávané věci.

27. Podle soudu lze proto na základě všech uvedených skutečností rozumně předpokládat, že předmětné pozemky na stát nepřešly. V této souvislosti však především platí, že žalobce proti závěrům správních orgánů, spočívajícím v nenaplnění podmínky přechodu pozemků na stát, výslovně nijak nebrojil, resp. v tomto ohledu nevznášel žádná konkrétní tvrzení. Přechodem pozemků na stát se již proto soud dále podrobněji nezabýval. K obecně vyjádřené obavě žalobce, že by postupem správních orgánů mohlo dojít k tomu, že některé pozemky ve skutečnosti nebyly vydány, pak soud zdůrazňuje, že nyní přezkoumávaná rozhodnutí se týkala pozemků, jež byly (jsou) jednoznačně ve vlastnictví původních žadatelů a jejich právních nástupců (LV YA, YB, YC), potažmo osob a organizací (státu), kterým je původní vlastníci (jejich právní nástupci) prodali (LV YD a YE). O jejich nevydání („zašantročení“) v rozporu se zákonem proto nelze v tomto směru vůbec hovořit.
28. Tím spíše by ovšem zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost jen oddálilo (v zásadě z formalistických důvodů) definitivní uzavření věci táhnoucí se od roku 1992, tj. takřka 30 let.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů náhradu nákladů řízení nepřiznal.
31. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jí náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí v tomto řízení ani neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí náklady případně vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.